

Galtzerdi desparekatuen gaua

Onak lau lagun gonbidatu zituen Halloween gauean lo egitera. Pijama marradunak, kapak, animalia-zapatilak jantzi zituzten eta bainuontzi bat betetzeko adina krispeta ekarri zituzten. Oheratu aurretik, denek galtzerdiak eskaileretan utzi zituzten.

Denbora baten ondoren, lila koloreko galtzerdi bat desagertu zen. Gero, berde bat izarrekin. Azkenean, galtzerdi desparekatuak bakarrik geratu ziren.

Onak jostailuzko lupa bat hartu eta hari-arrasto bati jarraitu zion ganbarara. Atea erdi irekita zegoen. Barruan, kutxen eta saguzar-girlanden artean, zerbait dominostiku egiten ari zen.

“Atxis!”

Haurrek munstro txiki eta iletsu bat aurkitu zuten. Mico zuen izena, eta galtzerdiekin etxetxo bat eraiki zuen. Laranja koloreko bat txapel gisa eta urdina manta gisa zeramatzan.

“Ganbara hotza dago”, azaldu zuen. “Gosaldu aurretik itzultzeko asmoa nuen.”

Onaren lagunetako batek berehala berreskuratu nahi zituen, baina Onak munstro txikia dardarka ikusi zuen. Kartoizko kaxa bat, arropa zatiak eta bufanda zahar bat aurkitu zituzten. Elkarrekin, ate, leiho eta eroriko ez zen teilatu bat zituen etxe bat eraiki zuten.

Micok galtzerdi guztiak itzuli zituen, batzuk pixka bat luzatuta egon arren. Antolatzeko, haurrek desfile bat osatu zuten: marradunak marradunekin, izarrak izarrekin, munstroak munstroekin. Parerik gabeko bi galtzerdiak parekatuta zeuden.

Hurrengo egunean, familiak iritsi zirenean, haurrak jantokian lo aurkitu zituzten eta galtzerdi ilara bat ganbarara arte iristen zen. Onak ez zuen Micoren sekretua kontatu. Besterik gabe, galtzerdi garbi bat uzten zuen bere atearen kanpoaldean gau hotz guztietan.

Denborarekin, herriko galtzerdi paregabeek erabilera berriak aurkitu zituzten: txotxongiloak, poltsatxoak, panpinentzako arropak edo Micorentzat manta txikiak. Eta Onaren etxean, galtzerdi-pareko bat galtzea ez zen jada tragedia bat, istorio berri baten hasiera baizik.